

TRỄ HẸN...!!!

PK: Đỗ Văn Ngọc

Không để ngày mai, khi việc đó có thể làm hôm nay.

Chúng tôi háo hức mong đến ngày, để được đi, để được thấy khuôn mặt ngày xưa còn bé cùng lớp, cùng trường nay da đã mồi, tóc đã pha sương trong một thời gian dài năm tháng nỗi nhớ đông đầy vì tất bật mưu sinh.

Cùng với bạn bè xưa cũ trên chuyến xe đã đến Saigon lúc 7 giờ sáng. Chúng tôi dự định sau khi tắm rửa nghỉ ngơi sẽ đi thăm QH, một người bạn rất thân với chúng tôi khi còn đi học, nhưng không được vì một số bạn quá mệt sau một đêm dằn xóc trên xe với quãng đường dài gần 600 cây số. Chúng tôi thăm nghĩ đã đến Saigon rồi không việc gì phải vội vã. Nhưng chúng tôi giật mình, bàng hoàng, thảng thốt sau một đêm mọi sự đã thay đổi, mong muốn của chúng tôi đã tan biến thành tro bụi khi hay tin QH đã tắt thở lúc 23 giờ 15 phút ngày hôm đó. “Trễ một chuyến tàu, trễ một chuyến bay, trễ một chuyến đò người ta hoàn toàn có thể đi một chuyến khác. Nhưng trễ với một người đang thở oxy, đang hấp hối thì không bao giờ làm lại được. Nó sẽ là thiên thu, sẽ là mãi mãi”.

Buổi họp mặt vẫn được tiến hành như dự định nhưng tất nhiên mang một không khí buồn ảm đạm. Trên cặp loa ở góc phòng MC nói “Sắp đến giờ làm lễ mời thầy cô và các bạn vào hội trường ổn định chỗ ngồi. Kính thưa thầy cô và các bạn vẫn như mọi năm, hôm nay chúng ta về đây họp mặt để biết ai còn ai mất. Hôm nay tôi xin thay mặt Ban Tổ Chức báo đến mọi người một tin buồn anh QH cựu học sinh Pleiku đã qua đời lúc 23 giờ 15 phút đêm qua. Ngưng một chút MC tiếp “Xin thầy cô và các bạn đứng lên một phút mặc niệm anh QH. Anh Linh học lớp với QH ngày xưa từ Pleiku vào, có mang theo một cây kèn saxophone trang trọng trên sân khấu thổi bài *Một Cõi Đi Về*. Không khí im phăng phắc, tôi thấy thấp thoáng những chiếc khăn tay của các bạn nữ gạt ngang qua những đôi mắt.

Chương trình buổi họp mặt năm nay có nhiều cái mới nhưng vẫn theo đúng trình tự. Những bó hoa, những phần quà được trang trọng và chan chứa tình

thầy trò trao cho thầy cô. Năm nay có những cái mới như bài viết *Con Heo Đất* được in ra phát cho tất cả các bạn về tham dự, Ban Liên Lạc phát động quỹ học bổng cho con cháu Pleiku. Chương trình được tiếp tục mục trao kỷ niệm chương, thầy Trung nói :

” Kính thưa các bạn đồng nghiệp- Các em học sinh thân mến.

Hôm nay nhân ngày nhà giáo VN (20-11) thầy trò chúng ta khắp bốn phương về đây họp mặt. Đây là lần thứ 23 chúng ta gặp nhau. Một truyền thống tốt đẹp của người Pleiku mà ít nơi nào có được.

Chúng ta có được ngày họp mặt này là nhờ sự sáng lập và làm việc thầm lặng của ban liên lạc liên trường. Các bạn đã cố gắng vượt qua những thiếu thốn, khó khăn ban đầu để ngày họp mặt tồn tại đến ngày hôm nay. Suốt 23 năm dài chúng ta chưa nói được lời cảm ơn đó là một điều thiếu sót. Hôm nay tôi xin đại diện thầy cô và cựu học sinh Liên Trường Pleiku trao tặng “Kỷ Niệm Chương” cho Ban Liên Lạc Liên Trường Pleiku để ghi nhận và tri ân sâu sắc những đóng góp của các bạn, mong rằng BLL phát huy truyền thống tốt đẹp này hơn nữa và duy trì mãi mãi.

Xin kính chào.”

(Trân trọng mời anh Huỳnh Kim Mạnh đón nhận “Kỷ niệm chương”

Những món quà năm linh chi từ Pleiku mang về của nhóm “Tình Bạn 40 Năm” do Cao Thị Kim Hương khởi xướng đã trao đến thầy cô. Chưa biết hiệu quả thế nào nhưng đây là một tấm lòng của học trò nhớ về thầy cô cũ của mình. Xen lẫn chương trình liên hoan văn nghệ, đây là một chương trình văn nghệ chọn lọc có ý thức vì những tiết mục trong buổi liên hoan đều mang hơi ấm của Pleiku và nói về người đã khuất QH, *Còn Chút Gì Để Nhớ, Phượng Hồng, Hát Cho Người Nằm Xuống* do ca sĩ Phạm Phương do con gái của Ánh Huyền từ Huế không quản ngại tốn kém đường sá xa xôi, lặn lội hàng ngàn cây số về thăm thầy xưa bạn cũ và chung vui. Khi nghe bài ca này tôi thấy nhiều giọt nước mắt lăn rơi vì QH vừa nằm xuống đêm qua. Đặc biệt là đặc sản Pleiku bài *Mưa Vẫn Rơi*, thơ của Nguyễn Minh Triết do Nguyễn Bích Hằng phổ nhạc, đây là những học trò ngày xưa của TH Pleiku do Thủy và Quỳnh trình bày. Đó, học trò Pleiku đó, người Pleiku đó...Những tâm hồn nhạy cảm và dễ xúc động. Thương quá Pleiku ơi!

Ban liên lạc thông báo lễ viếng anh QH bắt đầu lúc 15 giờ ngày 24/11/2013 tại nhà tang lễ bệnh viện An Bình. Chiều hôm ấy trời Saigon mưa. Các con đường đều ngập úng. Tội nghiệp những bạn ở xa, họ đội mưa mà đi, họ phải bước qua các ổ gà mà nguy cơ đang chực chờ. Quan tài với di ảnh nằm đó, bên cạnh quan tài là 4 người con của hai đời vợ trước đang quỳ lạy trong tiếng kinh mõ của thầy chùa. Cứ mỗi lần có bạn bè đến thăm, V lại lồng lộn, quần quai đau đớn khóc than. Bạn bè chỉ thả được một nén nhang cho QH, lay nhẹ bờ vai V rồi ngậm ngùi chia tay.

Sáng hôm sau cùng với mấy người bạn còn ở lại Saigon uống cà phê. Câu chuyện xoay quanh ngày hợp mặt là cái chết của QH. Một bạn nói: "chương trình ngày hợp mặt nói chung là hoàn hảo. Những điểm mới là nắm Linh Chi và Con Heo Đất. Nắm Linh Chi chưa biết cách chế biến và hiệu quả thế nào nhưng thầy cô đón nhận với một tấm lòng sâu sắc. Con Heo Đất ý tưởng thì tốt nhưng khả thi rằng rất khó. Còn cái chết và mối tình của QH và V phải có một cái gì lãng mạn và kỳ bí khác thường chúng ta phải trân trọng. Nhiều người đã quan niệm hạnh phúc thật đơn giản: Lớn lên đi làm rồi thành vợ, thành chồng, có với nhau con cái, qua giai đoạn học hành dựng vợ gả chồng là xong. Có người có vợ có chồng nhưng luôn nhớ về một tình yêu đã mất. Có người xem gia đình là mất tự do là vướng bận. Có người lại yêu người trong mộng. Với QH thì khác. Anh quan niệm tình yêu là cho hơn được nhận. Không biết phải vậy không?

Khi còn trẻ QH là một hướng đạo sinh, QH rất hoạt bát đào hoa. QH có ba đời vợ, đời thứ nhất có hai con gái, đời thứ hai có một con trai và một con gái, đời thứ ba là V. Dù đã chung sống mười năm nhưng không có con họ yêu nhau tha thiết. Lúc nào họ cũng có nhau bên mình. Thỉnh thoảng có bạn bè mời đi phòng trà ca nhạc QH cũng dắt V theo. Hôm đi đám cưới con của L ở Rạch Giá phải lên xuống ghe. V rất khó khăn, QH phải bế V, hoặc đến nhà bạn bè QH phải dìu V vào toilet. Còn nhiều, còn nhiều nữa. Không cần phải đâu xa mà trong đám bạn bè Pleiku vẫn có cuộc tình đẹp và lãng mạn như thế. Bây giờ QH mất rồi, V còn ai lúc nắng sớm mưa chiều. Bài hát của Trịnh Công Sơn từ đâu vọng về: "Ngày nào có nhau giúp nhau cho thật nhiều. Ngày nào mất nhau sót chia chẳng được đâu"

Sáng hôm sau đúng 8 giờ sáng 27/11/2013. cùng cô Hạnh và Hồng Khanh đến thăm anh lần cuối. Tại nhà tang lễ bạn bè và bà con cô bác rất đông. V lại quần quai, đau đớn khóc than. Chỉ có họ hàng gần gũi trong gia đình mặc đồ tang trắng, đầu chít khăn xô, còn lại là đồ đen. Cả không gian chìm trong màu đen u tối. Thôi nhé! Vĩnh biệt. Vĩnh biệt QH.

ĐỖ VĂN NGỌC

(Tháng 11/ 2013)